

„ Мотив мртве драге "

Често затворим очи, и одем у неки свој свијет, у којем видим твоје очи, чујем твој смијех, и осјетим твој загрљај. Ту те увијек пронађем. Корачамо пустим улицама, док нам срца свирају мелодију стару вијековима уназад, познату само онима, који су препознали праве чари љубави. Љубав недокучиву и нестварну. Онда их отворим... Поново се јави онај грч у стомаку, кнедла у грлу. Све што је изгледало тако стварно, тако божанствено, одједном је нестало. Срушило се као домине. А зашто, питам се? Сјетим се да сам ја кривац. Кривац осуђен на најболнију казну, на живот без твог присуства. На вјечно кајање, зашто је разум поразио срце у том жестоком сукобу. Разум је знао, али срце је осјећало. И даље осјећа, живећи у безначају јер не жали се за стварима које смо урадили у животу, већ за онима које нисмо. Убија ме та чињеница. Убијају ме и сјећања на тебе, која се више никада неће поновити. Бар не на овом свијету. Али на неком другом, надам се да ћеш ми опростити и дочекати ме раширених руку. А ја...ја ћу сигурно доћи.